

har været saa heldig at finde et nyt, der er bedre. Naar det ærede Medlem igen var inde paa disse Sparekasser, som han og flere interessere sig saa stærkt for, skal jeg atter henvise til, hvad jeg sagde ved første Behandling, og som ogsaa har været fremme i Udvalget, at man kun paa en meget daarlig Maade vilde tjene Debitorernes Interesse, hvis man vilde tvinge Sparekasserenten ned, samtidig med, at man lader det staa aabent for Bankerne at give hvilken Rente, de ville, thi man kunde saa vente, at en meget stor Del af Sparekassernes Midler vilde vandre over i Bankerne og derved gaa bort fra Anbringelse paa faste Prioriteter. Jeg tror, det vilde være at hjælpe dem fra Dynen og i Galmen. Men naturligvis, for dem, som nære en saa overordentlig Interesse for Netfærdigheden som Ordføreren, og stadig paa-bæraabe sig den, kan det jo tilsyneladende være en ret plausibel Undskyldning. Om Mindretallets Endringsforslag under Nr. 2 vil lægge Hindringer i Vejen for Lovens Gennemførelse, er der ingen, der kan vide, og vi ville heller aldrig saa det at vide, thi den ærede Ordførers Mindretal vil jo med koldt Blod forhindre os i at høre det andet Ting's Mening om denne Sag. Paa den Maade er det jo meget let for de ærede Medlemmer at forhindre, at vort Forslag kommer til at lægge Hindringer i Vejen for Lovens Gennemførelse, men jeg vil blot sige, at hvis vort Forslag blev vedtaget, vilde der, selv om der derved skulde opstaa nogen Fare for, at Loven ikke blev ført igennem, ikke være stet saa stor en Ulykke. Det vilde være en Ulykke, der havde noget at betyde, hvis det drejede sig om en stor og betydelig Fordel, som Debitorerne vilde opnaa, hvis Loven blev vedtagen i den Form, som jeg antager vil blive Flertallets Form. Hvis det var Tilfældet, kunde man sige, at man burde ikke komme med saadant noget Sapperi som at saa Renten af offentlige Midler nedsat, naar man derved vilde ødelægge den store Fordel; men da den eneste Fordel, som vi ødelægge for Debitorerne, hvis vor Endring skulde lægge Hindringer i Vejen for Lovforslaget, saa vidt jeg kan se, er den, de ville have ved at komme af med 65 Ore hver, vil jeg med koldt Blod tage paa min Samvittighed, om vort Endringsforslag, hvis det blev vedtaget, skulde komme til at lægge Hindringer eller Banstueligheder i Vejen for Lovens yderligere Gang.

Bluhme: Jeg agter at stemme for det Endringsforslag, der er stillet under Nr. 2, og jeg kan ikke forstaa, at det kan finde saa stor Modstand her i Tinget. Det

ærede Medlem for Frederiksborg Amts 2den Valgkreds (S. Hage) udtalte sig temmelig udførlig om dette Spørgsmaal, og blandt andet fastholdt han, at det vilde være aldeles urimeligt nu gennem et Lovbud at søge at bringe Renten i faste Ejendomme ned til $3\frac{1}{2}$ pCt., idet den i tidligere Tid fastsatte 4 pCt.s Rente var naaet ved Hævd gennem Tidernes Løb, og han mente, at en Regering ikke skulde indlade sig paa at fastsætte en saadan Rente. Men det ærede Medlem indrømmer jo saaledes netop, at 4 pCt. var den i Tidernes Løb indbundne, hævdvundne Rente, og naar han udtalte, at hvis man nu vilde gaa hen og forandre Loven om Rente med Sikkerhed i faste Ejendomme, vilde Folgen deraf blive, at Renten vilde komme til at veksle med de vekslende Partier, saaledes at det blev det regerende Parti, der ved Magtbud efterhaanden vilde forandre Renten, er det jo slet ikke Tilfældet. Der stete ganske vist et Magtbud i 1855, thi den hævdvundne, lovlige Rente var 4 pCt.; men det var den Gang det nationalliberale Parti sad i sin Helmagts Fylde med Fenger som Finansminister, det var i 1855, at man hævede Forbudet mod at tage over 4 pCt. af Kapitaler, anbragte i faste Ejendomme. Og naar man nu søger at binde den igen og indskrænke Renten til at tage Rente ud over et vist Procentantal, er det kun at vende tilbage til det konservative Standpunkt, hvor Loven fastsætter en Grænse for Renten i faste Ejendomme. Men naar det ærede Medlem i øvrigt mente, at det er aldeles urimeligt at kalde det Lager, hvilken Rente der end tages, naar man blot holder sig til den Gang tilladte — og det er jo efter den bestaaende Lovgivning tilladt at tage Rente lige op til Voffet, der skal blot gives Bevilling dertil, hvis det kniber — vil jeg dertil sige det samme, som den ærede Minister udtalte for lidt siden. Tidligere var Lager det, der gik ud over 4 pCt. i faste Ejendomme paa ganske enkelte Undtagelser nær, idet f. Eks. Nationalbanken havde Ret til at tage højere Rente, men i øvrigt var det Lager, saa snart det gik over 4 pCt. Det er det ganske vist ikke længere, men bliver Endringsforslaget vedtaget, vil det altsaa være Lager for Fremtiden, naar man gaar ud over $3\frac{1}{2}$ pCt., og man er saa kommen tilbage til det, der har været hævdet gennem Tidernes Løb, nemlig at man holder sig til en lav Rente for de Kapitaler, der sættes ud med Sikkerhed i faste Ejendomme. Det ærede Medlem udtalte, at det var dog kun i enkelte Tilfælde og kun mod allerfineste Pant, at der blev laant ud til $3\frac{1}{2}$ pCt. Men de Institutioner, som der her er Tale